

„ALS JE GOED LUIS-TERT!”

DOOR

W. G. VAN DE HULST

MET PLAATJES VAN

NETTIE KERKHOVEN-HEYLIGERS

ALS JE GOED LUIS-TERT! . . . .

Ik weet een moo-ie ka-mer.

Een *groot-e, stil-le* ka-mer in een heel oud huis.

Daar is iets heel moois te *zien*; en iets heel moois te *hooren* ook.

Ja, — maar alleen als je zèlf ook heel, héél stil bent.
Ga je mee? Ga je voor-zich-tig mee?

Kom maar!

Wat? . . . — Is *dat* nu zoo'n *mooi-e* ka-mer?

Er staan een paar groot-e ta-fels met groe-ne ta-fel-
klee-den; en stoe-len; en — *boe-ken-kas-ten*. O, al-le
mu-ren staan vol groot-e boe-ken-kas-ten, met deu-ren
van glas. Er ligt een mooi kleed op den vloer, ja, . . .
en te-gen de zol-de-ring zijn al-le-maal ge-keur-de pla-ten
ge-schil-derd . . . .

Maar . . . is *dat* nu zoo'n erg *mooi-e* ka-mer?

Wat is daar nu te kijk? *Boe-ken* al-leen.

En er is nie-mand.

't Is er zoo stil, . . . en zoo saai tus-schen al-die boe-ken.
Je hoort *niets*, héé-le-maal niets.

La-ten we maar weer heen-gaan . . . . Kom maar!

Wacht nog e-ven; heel è-ven.

Weet je dan niet meer, wat ik zel?

Je moet zèlf heel *stil* zijn.

Wil je dat wel?

Wil je wel heel goed luis-te-ren? Hoor dan!

Wat? .... Is dit nu zoo'n moole kamer?

Hoor je wel dat heel stil-le fluis-te-ren?

't Zijn zach-te stem-men.... Ja, dáár, in die kast, dicht bij de deur, --- daar fluist-e-ren ze....

Kun je 't *vers-taan*?

Ja, en in die an-de-re kas-ten ook..
Hoe kàn dat nu?

't Zijn al die *boe-ken*, de heel *ou-de* boe-ken, die sa-men
fluis-te-ren gaan, als goe-de vrien-den.

Ze ken-nen el-kaar al-le-maal.

Ze ver-tel-len el-kaar heel mooi-e ver-ha-len van hun
le-ven. Soms ook wel eens droe-vi-ge ver-ha-len.

Ge-loof je het niet?...—Ja, dan moet je maar heen-
gaan; dan kàn je de mooi-e ver-ha-len ook niet ver-staan.

Maar ik, — *ik* blijf, hoor!

Ik luis-ter; — héél stil.

Ik luister . . . . heel stil.

Hoor, dat ee-ne héél ou-de boek ver-telt nu al-leen....
Och, het is zoo oud. Zijn lee-ren rug is krom en ge-scheurd

Elken dag las hij in mij.

van ou-der-dom, en de gou-den let-ters, die er op staan
zijn zoo dof; ze zijn niet eens meer te le-zen. En de bla-den

van het boek? Ze zijn zoo rim-pe-lig, en zoo geel, en vol met ou-de vlek-ken.

Maar *ver-tel-len*....? O, dat boek kan zoo mooi *ver-tel-len*.

Luis-ter maar. Het zegt: „Ja, ik ben heel oud; maar ik weet al-les nog van mijn le-ven.

Heel, héél lang ge-le-den, hon-der-den ja-ren wel, was ik een *mooi* boek. Mijn rug glom, en de gou-den let-ters schit-ter-den.... Ik woon-de in het huis van een prins. Hij hield heel veel van mij. Ik lag al-tijd op zijn ta-fel. El-ken dag las hij in mij. En toen hij oud werd en ziek, lag ik op een ta-fel-tje naast zijn bed. En toen hij ster-ven ging, leg-de hij zijn hand op mij. En hij zei: „„Dit was mijn bes-te vriend!””

Maar ik heb ook ge-woond in een kel-der. Daar was het don-ker en nat, en nie-mand keek meer naar mij om; nie-mand dacht meer aan mij. Mijn mooi-e, wit-te bla-den kre-gen brui-ne vlek-ken van het nat. Dat was een droe-ve tijd.

Toen is er een oud vrouw-tje ge-ko-men. Ze heeft mij ge-von-den in dien don-ke-ren hoek. O, ze was zoo blij, zoo blij...! Ze heeft me mee ge-no-men naar haar heel ou-de, heel ar-me huis-je. Ze heeft me schoon ge-maakt, en op-ge-boend. Maar mijn rug was krom ge-wor-den en mijn mooi-e gou-den let-ters wa-ren dof.... Dat was niet zoo héél erg, hoor! Dat ou-de vrouw-tje *hield* zoo-veel van mij. Ze las el-ken dag in mij, en dan was er blij-heid in haar oo-gen....

O, maar op een keer kwam er *brand* in het klei-ne, ou-de huis-je. De vlam-men loei-den o-ver mij heen. Al-les ver-brand-de. Maar ik — ik niet. Het ou-de vrouw-tje kwam, en ruk-te mij weg uit de vlam-men. Ze brand-de

haar ou-de vin-gers; maar ze voel-de 't niet eens. Ze was veel te blij, dat ze *mij* red-den kon.... Ze zei: „Al-les heb ik ver-lo-ren, maar 't bes-te, 't àl-ler-bes-te van de we-reld heb ik toch be-waard: dat *boek*....”

Ze zocht en ze las altijd in mij.

Zie je wel, mijn rug is ge-scheurd en ge-bar-sten. Dat heb-ben die vlam-men ge-daan. Maar dat is niet zoo heel erg, hoor. Het ou-de vrouw-tje keek niet naar den *bui-ten-kant*. Ze zocht en ze las al-tijd *in* mij. En dat

maak-te haar ge-luk-kig; — al was ze nòg zoo arm, en nòg zoo oud. Ze las in mij, tot ze ster-ven ging. En toen was ze nòg blij. Ze had in mij den weg naar den he-mel ge-von-den.

En toen.... en toen....

O, ik weet nog zoo veel te ver-tel-len uit mijn le-ven. Ik heb ge-var-en op een schip; ik ben in de ge-van-ge-nis ge-weest; ik heb ge-le-gen op de markt, tus-schen ou-de, vui-le boe-ken in.... Maar nu ben ik hier; in de mooi-e kast; in de mooi-e ka mer, bij al mijn vrien-den. Dat is goed; dat is héél goed.... Wij zijn zoo oud, wij kun-nen haast niet meer al-leen staan; maar we hou-den el-kaar goed vast....

Ze pas-sen hier heel goed op ons....

En wij ver-tel-len maar. Dat is de blij-heid van ons ou-de le-ven."

Dan zegt een ander boek: „Ik weet ook een verhaal. *Eén* maar. 't Is héél klein; maar 't is héél mooi."

Dat boek is ook al heel oud; maar het is niet lee-lijk. O, neen, hee-le-máál niet lee-lijk. Het heeft een prach-tig brui-ne band met gou-den fi-gu-ren; — en 't heeft twee zwa-re ko-pe-ren slo-ten. 't Is heel *oud*, en 't lijkt toch nog een beet-je *nieuw*.... Dat boek heeft ze-ker niet veel ver-driet in zijn le-ven ge-had.

Luis-ter, het gaat ver-tel-len.

Het zegt: „Ik woon-de in een groot kas-teel; ik lag op een zil-ve-ren ta-fel, op een kus-sen van roo-de zij.... Prach-tig hè? En och, ik had tòch een *droevig* le-ven. Ik werd ge-boend, en ge-poetst; — ik werd ver-zorgd als een prins; maar mijn ko-pe-ren slo-ten gin-gen nooit

o-pen.... Nie-mand keek in mij; nie-mand las in mij; nie-mand vroeg iets aan mij; en ik wist toch zoo-veel; — zoo-veel *heer-lijks*.... Ze ke-ken al-leen naar mijn *bui-ten-kant*. En dáár-om had ik een droe-vig le-ven.

Ze kwam dikwijls terug.

Maar eens, op een keer, kwam er een klein meis-je in de mooi-e zaal. Ze had prach-ti-ge klee-ren aan, ze had blau-we oo-gen, en om haar hals een ket-ting van goud.

't Leek wel een prin-ses-je.... En ze keek toch droe-vig.
Waar-òm?

Zij maak-te mijn ko-pe-ren slo-ten los.

Zij sloeg heel voor-zich-tig mijn bla-den om.

Och; — maar mijn moei-lij-ke let-ters kon ze tòch niet le-zen. Ze was nog veel te klein.

Er stonden ook heel mooi-e *pla-ten* tus-schen mijn bla-den in. Die *pla-ten* kon het klei-ne, lie-ve meis-je wel zien.

Eén plaat vond ze het al-ler-mooist.

Ze kwam dik-wijls te-rug. En ze zocht al-tijd die éé-ne plaat op, die het al-ler-mooist was.

Op die plaat zat een Man. Hij had een meis-je op zijn knie. Ze leun-de te-gen Hem aan. En er ston-den nog veel meer kin-der-tjes met blij-de ge-zicht-jes bij Hem.

Hij breid-de zijn ar-men uit, om die kin-der-tjes heen. Hij hield van die kin-der-tjes zoo-veel.

Naar *die* mooi-e plaat keek dat meis-je al-tijd.

En dan wer-den *haar* mooi-e oo-gen óók blij.

Ze had geen *va-der* meer: ze kon nooit meer zit-ten op zijn knie.

Ze had ook geen *moe-der* meer; ze voel-de nooit moe-ders ar-men meer om haar heen.

Ze woon-de met een boo-zen oom in het groo-te kas-teel. En dáár-om was ze droe-vig.

Maar als ze mijn mooi-e *plaat* zag, — dan dacht ze, dat *zij* ook een van die blijde kin-der-tjes was. Ze zag wel, dat die Man ook veel hield van *haar*. En zij hield heel veel van Hem....

Toen, in een kou-den win-ter, kwam dat meis-je niet meer.... En de knecht, die mij op-boen-de, zei te-gen een an-de-ren knecht: „Nu is ons lief prin-ses-je dood. Wat

jam-mer.... En ze was tóch blij. Ze zei: „Ik ga naar den Man van de kin-der-tjes toe....” Weet *jij*, wie die Man van de kin-der-tjes is?....”

Neen, die an-de-re knecht wist het ook niet.

Neen, die andere knecht wist het ook niet.

Maar *ik* wist het wel.

Ik dacht: Doe mijn sloten maar los, en sla mijn bla-den maar om; — dan weet je het ook. Maar ze lie-ten mij dicht. Ze boen-den al-leen mijn *bul-ten-kant*.

Ik heb mijn mooi prin-ses-je nooit ver-ge-ten.

Heel lang, ve-le, ve-le ja-ren, heb ik nog in het kas-teel ge-woond, op mijn kus-sen van roo-de zij. Dat was ver-drie-tig. Maar nu ben ik hier bij mijn goe-de vrien-den.... En ik heb toch ook een ver-haal. Eén maar. Het is klein; maar het is heel mooi!"

„Ja, ja....” fluis-te-ren de zach-te stem-men van de an-de-re boe-ken;.... „ja, ja, het is héél mooi.” „De men-schen mo-gen ons niet dicht-la-ten. Ze moe-ten ons o-pen doen, en in ons le-zen, el-ken dag weer. Wij kun-nen hen den weg naar den he-mel wij-zen; naar *God*.”

Weet je nu al, wat dat al-le-maal voor ou-de boe-ken zijn?

Ja, ja, juist.... Dat zijn al-le-maal *Bij-bels*.

Er zijn er *zoo-veel* in die mooi-e ka-mer; groo-te en klei-ne, mooi-e en lee-lij-ke, mèt pla-ten en zòn-der pla-ten.

En weet je nu ook al, wie de Man van de kin-der-tjes was, naar wien het prin-ses-je met de droe-ve oo-gen al-tijd kij-ken ging?

Ja, ja.... juist! Dat was de Hee-re Je-zus, de Hei-land, die de kin-de-ren in Zijn ar-men nam, en hun den he-mel be-loof-de.... Ja, dat ar-me prin-ses-je ook, en al-le kin-de-ren, die Hem lief-heb-ben.

En nu weet je ook wel, waar-om dat ou-de vrouw-tje zoo-veel van haar Bij-bel hield, en waar-om de rij-ke prins zei: „Dat was mijn bes-te vriend!”....

De Bij-bel wees hun den weg naar den he-mel, naar *God*; — en daar zul-len zij voor al-tijd ge-luk-kig zijn.

Maar wat jam-mer! Nu wo-nen al die Bij-bels, die groo-te en die klei-ne, die mooi-e en die lee-lij-ke, hier in de kas-ten. Nu kun-nen zij niet meer naar de men-schen gaan....

Och, ze zijn zoo oud. Ze mo-gen nu wel *rus-ten* van hun lan-ge le-ven.... En ze heb-ben zul-ke vreem-de, zul-ke moei-lij-ke let-ters. De men-schen, die *nù* le-ven zou-den die let-ters toch niet meer kun-nen le-zen.

Toch jam-mer!

Stil!....

De deur van de mooi-e ka-mer gaat o-pen.

Er komt een me-neer bin-nen. Hij gaat aan de groe-ne ta-fel zit-ten.

La-ten wij maar in een hoek-je gaan staan. Dat mag wel. Het is een heel *vrien-de-lij-ke* me-neer.

Er komt nòg een me-neer bin-nen, en nòg een, en nòg een. Het wordt een ta-fel vol hee-ren.

Wat ko-men die hier doen? Ko-men ze ook luis-te-ren naar de zach-te fluis-ter-stem-men van de ou-de Bij-bels?

Neen, nu niet. Nu ko-men ze iets *an-ders* doen.

Ze bid-den. Ze vra-gen een ze-gen van God.

En dan, dan den-ken ze, en pra-ten ze.

Ze heb-ben geld ge-kre-gen.... Pa-pie-ren geld, dat heel veel waard is, en rijks-daal-ders en gul-dens,.... ja, maar ook stui-ver-tjes, hoor; en cen-ten, en hal-ve cen-tjes ook al....

Dat geld heb-ben zij van de *men-schen* ge-kre-gen, van *rij-ke* men-schen *veel*; van *ar-me* men-schen *wei-nig*.... Van kin-de-ren ook.

Ze zijn er heel blij mee.

Ste-ken zij dat geld in hun zak? Hou-den zij dat zelf?
O, nee, néé! Hee-le-maal niet.

Weet je wat ze doen?

Ze kij-ken naar die ou-de Bij-bels in de kas-ten. En ze zeg-gen: „*Die* zijn zoo oud. *Die* kun-nen de men-schen niet meer le-zen. Laat *die* maar rus-ten, en el-kaar de ver-ha-len van hun le-ven ver-tel-len.

Wij heb-ben geld ge-kre-gen. Wij zul-len *nieu-we* Bij-bels la-ten druk-ken: groo-te en klei-ne. Hon-der-den, dui-zen-den Bij-bels tel-kens weer.... En wij zul-len al die Bij-bels weg-zen-den de we-reld in. Dan kun-nen de men-schen ze le-zen, en ook den weg naar den He-mel lee-ren. Ja, dat zul-len wij doen!\"....

.....
Ga je nu mee weg?

De ou-de Bij-bels ver-tel-len nu tòch niet meer.

La-ter wel weer; als het stil is. Zul-len we dan nòg eens luis-te-ren gaan?

Nu loo-pen we door de gan-gen van het groo-te, ou-de huis naar bui-ten.

E-ven nog kij-ken! E-ven nog kij-ken in de àn-de-re ka-mers, en in de kel-ders, en op de groo-te zol-ders.... Boe-ken, boe-ken, ò-ver-al!

't Zijn Bij-bels.

Bij-bels met groo-te let-ters voor ou-de men-schen, die niet zoo goed meer kun-nen zien; en Bij-bels met klei-ne let-ters;... ja, òòk Bij-bels, die blin-de men-schen le-zen kun-nen met hun *vin-gers*.

Bij-bels al-le-maal. Maar al-le-maal *splin-ter-nieuw*, net-je ver-pakt in pa-pier.

En el-ken dag gaan er Bij-bels weg, de we-reld in.

En al-tijd weer wor-den er nieu-we ge-drukt.
Daar-voor zor-gen de hee-ren, die in de mooi-e ka-mer
zit-ten, en al de men-schen, die hen hel-pen wil-len. En

Netjes ver-pakt in papier.

die al-len te-za-men hee-ten: *Het Ne-der-landsch Bij-bel-ge-noot-schap.*

Kin-de-ren mo-gen ook hel-pen.
Hoe dan?.... Hoe kàn dat nu?

En als we bui-ten ko-men op de stoep van het huis....
 wie weet dan waar we zijn?
 In *Am-ster-dam* op de *Hee-ren-gracht*.

Dat huis is het Bijbelhuis.

En kijk eens om;....—dat huis is nu het Bij-bel-huis.
 Een mooi-e naam.

Daar gaan al Bij-bels weg; een wa-gen vol.

Ze gaan naar de men-schen.

Eens zul-len die Bij-bels ook weer oud wor-den. Eens
zul-len ze ook weer kun-nen ver-tel-len van hun le-ven.

Zul-len dat *mooi-e*, of zul-len dat *droe-ve* ver-ha-len zijn?

Ik weet het niet.

Zullen de men-schen in die Bij-bels le-zen van Gods
lief-de, en ge-luk-kig wor-den?

Zul-len zij die Bij-bels dicht la-ten, en den weg naar
den he-mel *niet* vin-den?

Ik weet het niet.

Dat weet God al-leen.

.....
Wou je nog wel meer ver-ha-len we-ten uit het groo-te
Bij-bel-huis?

Ja....?

Een vol-gen-de keer mis-schien.

Aan _____

_____ Oct. 1929

Leider(ster) _____

UITGEGEVEN DOOR DE
JEUGDCOMMISSIE VAN HET
NEDERLANDSCH BIJBELGENOOTSCHAP
AMSTERDAM — 1929